

Nagovor nadškofa Rodeta ob polnočnici na sveti večer,
Ljubljana - stolnica 25. 12. 2003.

Odkod čar božičnega praznika, ki se mu težko upirajo celo mnogi neverniki? Odkod to ozračje miline in medsebojne naklonjenosti, ki nas prevzame ob misli na Sveto noč? Zakaj nam božične pesmi sežejo tako globoko v srce in nas navdajajo z mirom in srečo?

Priznajmo si: ob božiču vsi začutimo, da so se nebesa sklonile nad zemljo, da se je Bog sam približal in nam je v novorojenem Detetu spregovoril svojo zadnjo, svojo najvišjo besedo: Rad te imam. Resno in brezpogojno te ljubim. »Ali pozabi žena na svojega otroka, da se ne bi usmilila sina svojega telesa? In ko bi ga tudi ona pozabila, jaz te ne pozabim« (Iz 49,15).

Z večno ljubeznijo sem te ljubil, pravi Gospod. Tako je božič praznik sprave med Bogom in človekom, je pa tudi dan, ko naj bi se človek spravil s seboj.

Odkar je človek na svetu, se bolj ali manj zavestno, v njem odigrava neka drama. Kako pojmuje samega sebe? Kako se dojema? Človek niha med dvema poloma: ali se dojema kot podoba, ki mu je dana od zgoraj, od Stvarnika, in ima torej nekakšen genetični program, ki naj ga uresničuje, če hoče postati to, kar potencialno je. Ali pa se poimenuje kot stvar brez Stvarnika, otrok brez očeta, podoba brez slikarja, kot pralik, ki ima svoj izvor in začetek v sebi in je sam sebi zakon. Sam odloča o tem, kaj je dobro in zlo. Hoče biti kakor Bog in ponavlja greh prvega človeka.

To pa je prevara, huda samoprevara. Ker se je postavil na lažno stališče, pride v konflikt s samim seboj in svojim okoljem kljub svoji pretenziji, da je absolutno bitje, ne more mimo dejstva, da je umrljiv, izpostavljen bolezni, vsestransko omejen in tako svojo časovno omejenost, svojo končnost, doživlja tesnobno. Tesnoba naj bi bila – tako trdijo filozofi – temeljno življenjsko občutje človeka, ki je iz njegove zavesti izginila misel na Boga.

V ta svet bivanjske tesnobe pa posije božična luč. Kajti prihod Božjega Sina med nas pomeni, da si je Bog sam privzel našo umrljivost, našo končnost, in to končnost živi do kraja pošteno, v pokorščini Očetu in iz ljubezni do nas. Tako nam daje zgled. On, »ki v njem prebiva vsa polnost božanstva telesno«, nam dokazuje, da to zemeljsko, minljivo življenje, lahko živimo v zaupanju in pogumu, če smo z njim povezani v veri in ljubezni. V Božjem Sinu, ki je postal nam enak imamo zgled pristinega človeka, ki sprejema svojo končnost, ki pojmuje svoje življenje kot izpolnjevanje Očetove volje in priznava, da je »odsvit Očetovega veličastva in podoba njegovega bitja«, ne sam svoj izvor, ampak rojen iz Očeta, njegova večna Beseda. On je naš vzor. Po njem lahko pridemo do pravega pojmovanja sebe kot Božje podobe in sprejemamo svojo končnost v radosti in svobodi. Navsezadnje nam mora Bog povedati, kaj je resnični človek.

Božič je praznik velike sprave med Bogom in človekom, med Bogom in svetom. Po padcu prvega človeka je zopet vzpostavljena harmonija v vesolju. Zato ni čudno, da angeli pojejo na betlehemskih poljanah: »Slava Bogu na višavah in mir ljudem na zemlji.« To je dan, ko se Božje druži s človeškim, zemeljsko z nebeškim, časno z večnim. To je dan, ko naj bi bilo konec tesnobe, ker je naša končnost sprejeta v Božjo neskončnost.

Zato lahko sprejemamo sebe, ker nas Bog sprejema in spoštuje. Zato lahko sprejemamo življenje, ker ga je živel Božji Sin. Zato lahko ljubimo svet, ker ga Bog ljubi in ga posvečuje s svojo navzočnostjo. Zato sta veselje in upanje – in ne tesnoba – temeljno stališče kristjana.

(avtorizirano 29.12.2003)